

{mgmediabot2}path=media/VandorlasomOka.mp3|width=360|height=20|displayheight=0|playlist=none{/mgmediabot2}

(Örkény István: *Ballada a költészet hatalmáról* c. műve alapján)

Mikor beleszólt a kagylóba az a fiatalember, azt hittem ő is csak egy hétköznapi telefonáló... Gondoltam, biztos felhívja az asszonykáját, hogy mi lesz a vacsora, vagy kell-e valami a boltból... Amolyan élheteretlen, szerencsétlen fazon volt...

Végülis a főnöke viszonzta a köszöntést, ám sokkal mogorvább és elutasítóbb hangon... Valószínűleg valami szerkesztőség lehetett... A fiatalúr elővett egy papírt, és felolvasott négy sort. Versben állt, a rímek is tökéletesek voltak, és a mondanivalója is nagy igazság. Meg is jegyeztem magamnak, nagyon tetszett. Eléggé meglepődtem, mikor a kemény hangú úr a vonal másik végén elég udvariatlanul, igaztalan módon, és túl kritikusan bírálta a „művet”.

Még hogy írja újra? Meg van ez bolondulva? Ennél tökéletesebb verset a könyvtárban sem találni...

Az egyre szimpatikusabb költő lehajtott fejjel távozott üvegfalaim közül... Úgy elszontyolodtam, hogy elment a kedvem mindentől a világon... Csak arra tudtam gondolni, arra a négy sorra. Az embereknek biztos, hogy jobban tetszene ez a kis költemény, mint az összes szennylap összes hazug pletykája... De itt nem... Ebben a rohanásban nincs idő elmerengeniük néhány betű, néhány szó értelmén...

Elhatároztam, hogy megmutatom az embereknek, hogy igenis végig lehet hallgatni, és el lehet rajta gondolkodni... Épp ekkor esett nekem egy természetes hölgyemény, de későn érkezett... Záróra! - és kirúgtam... csak úgy csattant az ajtó, hát még az asszonyság... többen is próbálkoztak, de majd bolond leszek beengedni őket... Az én szolgálatom ott lejárt...

Egész szép kis tömeg gyűlt össze körülöttem. Mintha valami híres színész lennék... De nem velem foglalkoztak... nem az ajtómmal voltak elfoglalva... Mindenféle sületlenséget találtak ki, én pedig meguntam, és könnyedén elsétáltam onnan... egy ideig fel sem tűnt nekik, hogy eltűnt egy régi, piros telefonfülke... megszomjaztam, és ittam egy felest az egyik „bárban” a hívásokért begyűjtött érméért. Gondoltam járok egyet a Duna parton. Eddig úgyis csak messziről láttam... De ha már arra jártam, átballagtam a Margit szigetre is, ám ott rám sötétedett, és utolért az éjszaka. Volt itt egy édes lány, Ő is telefonfülkeként funkcionált.

Az estét Vele töltöttem, de a részletek nem publikusak... Másnap indultam is, megmásztam néhány hegyet, majd letelepedtem egy nyugodt tisztáson. Járt itt egy csapat turista... Nagyon meglepődtek, mikor észrevettek... Gondoltam itt az idő... Mikor egyikük belépett, megvártam, még bedob egy érmét, majd tárcsázott... Nem adtam vonalat, hanem annak reményében, hogy meghallgat, és elgondolkodik rajta, elmondtam azt a négy sort. A lány nem szólt semmit, csak megilletődve letette a kagylót. Mikor kilépett, hívta a többieket, hogy ők is hallgassanak meg. Az

sem zavarta őket, hogy nem adtam vissza a pénzt... Igazság szerint megint elfelejtettem...

Az utóbbi napokban egyre több turista járka ide, és mind a verset akarja hallani... Akár úgy is tűnhetne, hogy misszióm sikerrel járt, ám mégsem. Ezek az emberek már csak a szenzációt látják benne... Egy verselő fülke... Ennyi...